

[Olufson.]

anden, og jeg haaber da ogsaa, at man vil være villig dertil, dels gennem Skatteudskrivningen og dels ved at gaa ad en anden Vej, som ogsaa Venstre har krævet, Besparelsernes Vej.

Jeg maa maaske dør sige et Par Ord. Den højtærede Finansminister har under Forelæggelsen antydet, at der kunde være Mulighed for, at Spareudvalget, der er nedsat, kunde finde Besparelser til et Beløb af de 7—8 Mill. Kr., som Underskuddet andrager paa Budgettet her, og jeg vil sige, at hvis den højtærede Finansminister og Rigsdagen vil give mig Myndighed til ganske alene at fremkomme med Forslag, skulde jeg i Løbet af forholdsvis faa Dage fremskaffe betydeligt større Beløb. Jeg tror, jeg kunde gøre det og faa det store Flertal af Vælgernes Velsignelse derfor; men jeg alene har ikke Ret til at fremkomme med det. Der sidder i Spareudvalget 12 Mænd med vidtforskellige Anskuelser; vi skal tale os til Rette om Forholdene, og det gaar ikke saa helt let til enhver Tid.

Men jeg ønsker gerne at sige her, at fra alle Sider har man gjort, hvad man kunde, for paa en saglig Maade at gennemgaa Budgettet og paa en saglig Maade at komme til den størst mulige Sparsommelighed. Hvor langt vi naar, tør jeg ikke udtale mig om i Dag. Om vi naar det Tal, den højtærede Finansminister talte om, eller adskilligt mere, ved jeg ikke, men man gør fra alle Sider, hvad man kan for at komme ind i en Realitetsforhandling, det tør jeg nok sige.

Spareudvalget er ikke blevet synderligt populær hos Presse mændene; vi har nemlig nægtet at udtale os om de Forhandlinger, der har fundet Sted, indtil vi er færdige med vort Arbejde. Vi føler os overbevist om, at hvis hvert enkelt lille Spareforslag skulde frem til en offentlig Debat, efterhaanden som Arbejdet skred frem, vil vi ikke kunne opnaa noget som helst, og denne Opfattelse har vi faaet bekræftet ikke mindst ved de Bladskriverier, der har været i den senere Tid, hvor man har søgt at fremstille Forslag, der har været fremme indenfor Spareudvalget. Jeg maa sige, at det glæder mig, at disse Ting, der har været fremme i Aviserne, ligger saa langt ved Siden af, at man ikke kan mistænke nogen af Spareudvalgets Medlemmer for at have givet Journalisterne Meddelelse derom.

Men paa Foranledning af, at en enkelt Ting er kommet frem og har skabt en ikke ringe Uro og medført adskillige Henvendelser til mig personlig som Formand for Udvalget, ønsker jeg at gøre et Par smaa

Bemærkninger til Slut, nemlig angaaende det, som har været fremme i enkelte Blade, hvor man mente, at Spareudvalget omgaaes med Planer, der vilde bevirke, at de økonomisk daarligt stillede fik vanskeligere Adgang, end de har nu, til de højere Lærestalter. Man var begyndt at slaa dette op i Pressen, og fra forskellige Institutioner har jeg modtaget Indvending mod dette.

Jeg ønsker at sige her paa det samlede Spareudvalgs Vegne, at der ikke fra nogen Side i Udvalget har været saadanne Anskuelser fremme. De højere Lærestalter har været draget ind under Debatten som alt andet, men under disse Forhandlinger har der, som sagt, ikke fra nogen Side været Planer fremme om at gøre Adgangen vanskeligere for de daarligt stillede, tværtimod; hvis de Planer, som har været drøftet inden for Spareudvalget, blev gennemført, vilde Adgangen for de daarligst stillede i Samfundet blive lettere, end den er i Dag.

Ud over det ønsker jeg, som sagt, ikke at udtale mig om Spareudvalgets Arbejde, og jeg vil gerne henstille, at man saa vidt muligt lod os arbejde i Ro i den korte Tid, der er tilbage; kun ved at man faar alle Forslagene som et samlet Hele, vil man kunne bedømme dem retfærdigt, og jeg haaber, som sagt, at vi i den korte Levetid, vi endnu har tilbage, faar Lov til at arbejde i Ro.

Pinholt: Jeg vil gerne først gøre en enkelt Bemærkning i Anledning af nogle Udtalelser, den højtærede Statsminister fremsatte. Han udtalte, at Landbruget ikke har været meget villigt til, naar andre Erhverv trængte til det, at støtte dem. Det maa bero paa en Misforstaaelse af den højtærede Statsminister. Thi mig bekendt blev der i saadan noget som 1925 af et Udvalg, hvis Formand, saa vidt jeg ved, var Direktøren for Statistisk Departement, udregnet, at Toldbeskyttelsen her i Landet betød omkring 1 000 Kr. pr. Arbejder i Industrien. Det er dog ikke nogen helt ringe Beskyttelse, Landbruget her har været med til, en Beskyttelse, der er langt større end den Understøttelse, som man fandt det rimeligt at give det i 1931.

Naar den højtærede Finansminister udtalte, at Statsregnskabet var aflagt i Overensstemmelse med Finansloven, har han Ret; det kan slet ikke bestrides. Men at Finansloven har en Form, som fortegner det finansielle Billede, vedkender jeg mig at mene; jeg har kæmpet imod det her, og jeg vil sige, at hele den Form for Bogholderi,